

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 409. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm12122/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Øjne, [og ikke] kan dele vore dunkle Følelser og sætte sig ind i vor Tankegang, kalder dem sværmeriske Indbildninger eller dog urimelige og latterlige Gætninger.

Det er imidlertid ogsaa Skjaldenes Held fra Arilds Tid, at de kan taale sligt og dog ej tabe Modet: de kom, som Myten siger, bøg efter, hvor Verden med sin Herlighed uddeltes, men fik til deres Trøst fri Adgang til Olympen; og i det samme vingede Ord eller, nordisk talt, i den samme Fjederham, [hvor] de rejste højt af By, i den samme svinge de sig ogsaa, naar Øjeblikket bliver dem for trangt, smilende over Tidens Strøm: snart tilbage til Homér og Brage med deres vide Synskreds, og snart fremad til de uvordne Dage, naar, som Vola synger, de opstandne Aser santes paa Idas Slette, finde igjen de gamle Guldtaav og tale klart om alt det overstandne.

Se, det er i Grunden alt det Regnskab, jeg kan gjøre for mit store Haab baade om Nygrækerne og om alle de Folkeførd, over hvis Isses Menneske-Aanden fordem svævede med Kraft og Glans: at, naar de kun endnu er til, og deres Hjærte hænger fast ved de Bjerge eller Bolger, hvor Fædrene færdedes, og [hvor] Fædrene slumre, hænge fast ved Modersmaalet, hvori der blev sunget for Heltenes Vugge, fast ved Mindet om deres Størverk, — da skal deres Stjerne aldrig være sunken saa dybt, den stiger jo atter til sin gamle Højde og tindrer kjendelig med samme Glans, kun oplyst af Aartusanders Erfaring med voxende Klarhed. — Selv i min tunge Ensomhed, kun omringet af de døde Vidner om gamle Grækenlands som gamle Jodelands og Nørreledens frugtbare Herlighed, har det gennem mange Aar liflig vederkvæget mig, i den næste Fremtid at se Arildsfolkene opstige som Guder af Jorden, levende tilegne sig det gamle Levnedsløb og klart fuldende, hvad de kjækt begyndte; og hvad ikke da nu i en Kreds af beslægtede Naturer, Sonner af den samme Moder, som ønske at høre, hvad jeg véd, og hvad jeg tænker,

hvad jeg mindes, og hvad jeg haaber om Tidens Løb! — Her glæde mine Kinder, ikke for de døde, men for de levende, naar jeg ser Odyssevs komme hjem til Ithaka og spænde paa ny sin store Bue, alle hans Medbejlere meget for stiv, tage til sit Sprog og tale med vingede Ord, og bede dem kun ikke forarges paa ham, fordi han efter gammel Vane kommer hjem i Stodderdragt, foragtet af de fine Herrer, men dog alt i Kæmpedysten med Iros — den indbildske Tyrk og den storladne Tomhed — sine Fjenders Skræk og sine Venners Stolthed.

Se, m. H., det var, hvad jeg følte Trang til at sige Dem, førend jeg gik videre i Nygrækernes Historie, der, fra det Øjeblik de først efter Erne gjorde ryddeligt i Fæderlandet og bragte dets gamle Heroer et stort Slagtoffer, kun hidtil klinger sørgelig, men spaa [dog] i mine Øjne en glædelig Vending, naar den ventes mindst: er Mellem-Akten, ikke i, hvad vi kalde en Tragedie, hvor Døden, men i et historisk Drama, hvor Livet sejrer og gjer sine opstandne Helte uedelige.

Den første Knude i dette Drama knyttede, som bekendt, Mahom-Ali, Vice-Kongen i Ægypten, hvem man i Evropa sidst havde trot dertil, i det han, efter at Sultanen havde udtømt sine egne Hjelpekilder, skikkede sin værdige Son Ibrahim til Grækenland med 12,000 Mand paa europæisk afrettede Tropper, i det smukke Øjemed: at bortføre alle de Grækere, han ej kunde overkomme at slaa ihjel, som Slaver til Ægypten, og besætte Grækenland med en Negerkoloni.

Det var i Marts 1825, Ibrahim uden al Modstand landede mellem Koron og Modon, tog i en Ruf baade Navarin og Tripolizza og huserede over i halvtredje Aar saa forferdelig, at man maa undres paa, der levedes et levende Øje. — En Negerkoloni paa den klassiske Jordbund! Man skulde jo tænkt, at, om end de store Magter vilde taale sligt, saa maatte dog alle Europas Filologer erklæret

